

Зарубіжні авторські зібрання

Роберт ГОВАРД

КОНАН

КНИГА 2

Харків
«ФОЛІО»
2025

ВИР ЧОРНИХ ДЕМОНІВ

На захід кораблі прагнули від самого початку світу. Прочитай, якщо наважишся, що написав Скекос: «Мерці хапали його руками за шовковий плащ. Іди за кораблями крізь розвіяні вітром руїни. Іди за кораблями, які не повертаються».

1

Санча, яка народилася в Кордаві, солодко позіхнула, простягнулася своїми гнучкими руками й зручніше влаштувалася на шовковому покривалі, отороченому хутром горностая, розстеленому на палубі караки. Вона ледаче підмічала, що залога спостерігала за нею з неймовірним інтересом, ховаючись за баком. Дівчина також усвідомлювала, що її коротка шовкова сукня не надто приховувала спокусливі контури тіла від їхніх спраглих очей. Вона зухвало посміхнулася й спробувала насолодитися моментом, доки сонце, що штовхало свій золотий диск над океаном, не засліпило їй очі. Але в цю мить до вух дівчини долинув звук, не схожий на скрипіння деревини, свист мотузок і плюскіт хвиль. Вона сіла, втупивши погляд у поруччя, через яке, на її подив, перелазив якийсь незнайомиць. Темні очі красуні широко розплющилися, червоні вуста

склалися в літеру «О» від здивування. Вода струменями стікала з його широких плечей і важких рук. Єдиний одяг зловмисника — пара яскраво-червоних шовкових шароварів — промок до нитки, як і його широкий пояс зі золотими пряжками та меч у піхвах, які він підтримував. Коли ж постав біля поруччя, в променях сонця, що сходить, був схожим на велику бронзову скульптуру. Воїн провів пальцями по своїй чорній гриві, а його блакитні очі спалахнули, коли побачив дівчину.

— Хто ти? — зажадала вона відповіді. — Звідки прийшов?

Чоловік зробив жест у бік моря, вказуючи щонайменше на румб компаса, неспроможний відвести погляд від гнучкої дівочої постаті.

— Ти що, водяник, що випливаєш із моря? — спитала вона, збентежена відвертістю погляду воїна, хоча й звикла до захоплення нею.

Перш ніж заїда встиг відповісти, на дошках палуби почувлися швидкі кроки. Власник караки сердито зиркнув на незнайомця, стискаючи руків'я свого меча.

— Хто ти, в біса, такий? — запитав аж ніяк не приязно.

— Я Конан, — незворушно назвався прибулець.

Санча знову нашорошила вуха; вона ніколи не чула, щоб зінгарієць розмовляв із таким акцентом, як цей заїда.

— А як ти потрапив на облавок мого корабля? — у голосі власника відчувалася підозрілість.

— Приплив.

— Приплив! — сердито вигукнув власник. — Собако, ти собі жартуєш зі мною? Ми дуже далеко від найближчого берега. Звідки ти взявся?

Конан вказав м'язистою засмаглою рукою на схід, оповитий сліпучим золотом під променями сонця.

— Я прибув з Островів.

— Отакої! — власник поглянув уже більш зацікавлено. Насупив чорні брови над примруженими очима, а тонкі губи неприємно скривилися. — Отже, ти один із тих барачських псів.

Ледь помітна посмішка торкнулася губ Конана.

— Знаєш, хто я? — поцікавився капітан.

— Цей корабель називається «Негідник», отже, ти, мабуть, Запорово.

— Атож! — марнославство капітана було задоволене тим, що цей чоловік його знав.

Запорово був високим, такого ж зросту, що й Конан, але худорлявішої статури. Обрамлене сталевим шишаком обличчя було темним, похмурим і схожим на яструба, тому люди й називали його Яструбом. Обладунки та шати мав багаті й вишукані, за модою зінгарійських вельмож. Рука завжди лежала на ефесі меча. У погляді, яким глипав на Конана, було мало прихильності. Мало було любові між зінгарійськими відступниками та розбійниками, які оселилися на островах Барача біля південного узбережжя Зінгари. Останні були здебільшого моряками з Аргосу, доповнені невеликою кількістю представників інших народів. Вони напали на кораблі та плундрували міста й узбережжя Зінгари, як це робили й зінгарські пірати, але ті з гідністю ставилися до своєї професії, називаючи себе флібустьєрами, тоді як барачанців вони називали піратами. Вони були ні першими, ні останніми, хто намагався позолотити ім'я злодія.

Деякі з цих думок промайнули в голові Запорово, коли він обмацував руків'я свого меча й похмуро зиркав на непроханого гостя. Конан стояв незворушно, тож неможливо було здогадатися, якими можуть бути його думки. Воїн стояв, схрестивши руки на грудях, настільки спокійно, ніби перебував на палубі власного корабля; його губи всміхалися, а в очах не читалася тривога.

— Що ти тут робиш? — різко запитав флібустьєр.

— Я вважав за потрібне покинути місце побачення в Тортеджі вчора ввечері до сходу місяця, — відповів Конан. — Я відплив у дірявому човні, веслував і черпав воду всю ніч. Тільки на світанку побачив вітрила твого корабля й залишив ту жалюгідну посудину тонути, адже вплав міг дістатися сюди швидше.

— У цих водах акули чигають, — буркнув Запорово, його невиразно дратувало стenanня могутніх плечей у відповідь.

З нижньої палуби визирала купка нетерплячих облич. Одне слово змусило б їх кинутися з мечами, здатних здолати навіть такого бійця, яким виглядав незнайомиць.

— Навіщо мені обтяжувати себе кожним безіменним волоцюгою, якого викидає море? — гаркнув Запорово, слова, погляд і манера поведінки якого були образливими.

— Кораблю ніколи не буває зайвим хороший матрос, — не образившись відповів прибулець.

Запорово спохмурнів, визнаючи правдивість такого твердження. Він завагався, ще не здогадуючись, що в майбутньому втратить свій корабель, свою команду, свою дівчину та своє життя. Але, звісно, він не міг передбачити майбутнього, і Конан був для нього лише черговим волоцюгою, якого, як він казав, викинуло море. Зайда власнику не сподобався, але цей хлопець не завдавав клопотів. Його поведінка не була зухвалою, хоча й більш упевненою, ніж хотів би Запорово.

— Працюватимеш за харчі, — прогарчав Яструб. — І пам'ятай, що єдиний закон тут — моя воля.

Усмішка розтягнулася на тонких губах Конана. Не вагаючись, але й не поспішаючи, він обернувся й посунув униз. Більше не споглядав на Санчу, яка під час цієї короткої бесіди пильно спостерігала і слухала. Коли Конан спустився

на нижню палубу, команда зінгарійців зібрала навколо нього, усі напівголі, їхні яскраві шовкові одежі були забруднені смолою, коштовні камені виблискували в сережках і на руків'ях кинджалів. Вони були охочі до освяченої часом зустрічі чужинця. Коли він пройде перевірку, вирішиться його подальший статус у залозі. Запорова, либонь, уже й забув про існування незнайомця, але Санча продовжувала спостерігати напружено та зацікавлено. Вона була знайома з такими сценами і знала, що випробування буде жорстоким і, ймовірно, кривавим.

Але її знайомство з такими традиціями було мізерним порівняно з досвідом Конана. Він ледь помітно посміхнувся, підійшов ближче, і побачив грізні постаті, які зловісно збиралися навколо нього. Воїн мовчав озируючись, його самовладання ніщо не могло похитнути. Існував певний кодекс для таких ситуацій. Якби напав на капітана, увесь екіпаж перерізав би йому горло, але вони давали йому гарні шанси в бійці сам на сам проти того, хто на таке зважиться.

Чолов'яга, якого обрали на цю роль, ступив уперед — жилавий звір із багряною пов'язкою на голові, що нагадувала тюрбан. Гостре підборіддя стирчало вперед, обличчя в шрамах було неймовірно злим. Кожен його погляд, кожен пихатий рух були образою. Його спосіб почати бійку був таким же примітивним, жорстоким і брутальним, як і він сам.

— Барача, га? — посміхнувся він. — Там вони вирощують собак для справжніх чоловіків. Ми з братства плюємо на них так!

Тож він плюнув Конану в обличчя і вихопив власного меча. Рух барачанина був надто швидким, щоб око встигло за ним встежити. Його п'ястук, схожий на молот, жахливо врізався в щелепу суперника, і зінгарієць кулею пролетів у повітрі, упавши химерною купою біля поруччя. Конан

обернувся до інших. Але крім згасаючого блиску в його очах, у ньому нічого не змінилося. Випробування закінчилося так само раптово, як і почалося. Моряки підняли свого товариша; його зламана щелепа відвисала, голова природно хиталася.

— Присягаюся Мітрою, в нього шия зламана! — вилаявся чорнобородий розбишака.

— У вас, флібустьєрів, слабкі кістки, — засміявся Конан. — На Барачі ми навіть уваги не звертаємо на такі ляпаси. Хтось ще хоче спробувати напасти з мечем? Ні? Тоді все гаразд, будьмо друзями, еге ж?

Було багато язиків, готових запевнити його, що так і є. Міцні руки перекинули мерця через облявок, і з десятків акулячих плавників розрізали воду там, де він тонув. Конан засміявся й розвів своїми могутніми руками, потягуючись, як великий кіт, і його погляд перемістився на горішню палубу. Санча перехилилася через поруччя, розтуливши червоні вуста, темні очі сяяли зацікавленням. Сонце за її спиною окреслювало гнучку поставу дівчини крізь тканину її світлої сукні, яку його сяйво робило прозорою. Аж тут на неї впала похмура тінь Запораво, і важка рука власника лягла на її тонке плече. У погляді, який капітан спрямував на переможця, читалася загроза. Конан усміхнувся у відповідь, наче це був жарт, нікому невідомий, крім нього самого.

Запораво припустився помилки багатьох автократів; самотній у похмурій величі на облявку, він недооцінив чоловіка внизу. У нього ще була можливість порішити Конана, та капітан утратив нагоду, поглинений власними похмурими роздумами. Він навіть подумати не міг, що якийсь пес під його ногами може становити для нього небезпеку. Він так довго перебував нагорі і знищив стількох ворогів, що несвідомо вважав себе вищим від підступів будь-яких суперників.

Конан і справді не кидав йому виклик. Він змішався з командою, жив і веселився разом із ними. Воїн виявився вправним моряком і, безперечно, найдужчим серед усієї команди. Виконував роботу за трьох і завжди першим брався за будь-яке важке або небезпечне завдання. Товариші стали покладатися на нього. Новак не сварився ні з ким, а ті остерігалися, щоб не посваритися з ним. Він грав із моряками в азартну гру, виставляючи на кін свій пояс і піхви, виграв їхні гроші та зброю і зі сміхом повертав. Залога інстинктивно визнавала в ньому лідера. А той і словом не згадував про те, що змусило його втекти з Барачі, але підозра, що новий товариш здатен на настільки кривавий вчинок, що його могла вигнати зі своїх лав навіть дика банда, посилило повагу до нього з боку навіть найлютіших флібустьєрів. Щодо Запорово і товаришів він тримався чемно і незворушно, зроду не виявляв зухвальства, але й не запобігав ні перед ким. Найбільше вражав контраст між суворим, мовчазним, похмурим капітаном і піратом, який сміявся різко та вибухово, горланив непристойних пісень багатьма мовами, цмулив ель, як п'яниця, і, вочевидь, не турбувався про завтрашний день.

Якби Запорово знав, що його порівнюють, хоч і несвідомо, з людиною на щоглі, він втратив би мову від гніву та злості. Але капітан був поглинений своїми роздумами, які з роками ставали все чорнішими та похмурішими, перебуваючи в полоні грандіозних мрій; а також через дівчину, володіння якою було гірким задоволенням, як і всі його потреби. Санча все частіше задивлялася на чорногривого велетня, який вирізнявся серед своїх товаришів в роботі і в розвагах. Пірат ніколи не балакав із нею, але не можна було помилитися в щирості його поглядів. Дівчина не помилялася в почуттях чоловіка, і їй стало цікаво, чи наважиться грати в цю небезпечну забаву і надалі.

ЗМІСТ

Вир чорних демонів.....	3
Негідники в оселі.....	40
Тіні в місячному сяйві.....	72
Залізний диявол.....	113
Королева Чорного берега.....	152